

Kinderwens: ervaringsverhalen

Ik ben er zelf ook groot mee geworden en ervaren dat het lukt om te leven met NF!

Ik heb zelf NF en ik heb de pech dat het in mijn gezicht zit. Ik groeide op in een klein dorp en mijn moeder heeft vroeger nooit iets gezegd. Op de basisschool werd ik gepest. Ik schreef slordig en ik moest dan alles overschrijven. Later ontdekte ik: dat is m'n NF.

Mijn ouders vertelden pas toen ik in de puberteit was, dat ik NF had. Niet zo'n handig moment. Toen ben ik gaan kijken op internet wat het inhield. Dat was wel schrikken. Het was geen leuke tijd. Zodra het kon ben ik weggegaan daar. Ik heb alle schepen achter me verbrand en een nieuwe start gemaakt. Ik ben naar Amsterdam gegaan. Daar word je gemakkelijker geaccepteerd. En natuurlijk wordt er altijd naar je gekeken, maar het doet me niets meer.

Het moment dat ons tweede kind op komst was, lieten we een vlokentest doen. Toen dacht ik: waarom doe ik dat eigenlijk? Want: ik ben er zelf ook groot mee geworden. Ik kan haar alles vertellen. Ik heb zelf ervaren dat het lukt! Mijn dochter heeft alleen café au lait vlekken en 1 fibroom op haar rug. Ze is druk, maar wie niet?

Ik leef met de dag. Ik zie wel. Je schiet er niets mee op om je zorgen te maken. Ik ben niet zo'n doemdenker. Ik heb een opgewekt karakter *gekregen*. Vroeger had ik dat niet, want toen was alles moeilijk. Maar je kunt een besluit nemen om daar wat aan te doen: ik ben weggegaan en heb een nieuw leven opgebouwd. Ik heb vertrouwen in mijn dochter, dat ze er komt. Ze heeft veel vriendjes. Mijn gevoelens van onzekerheid bespreek ik met anderen, met vrienden of mensen die het snappen. Ik pieker er niet over.

Ik vind het belangrijk om er open over te zijn en er veel over te praten straks. Ik benadruk: iedereen heeft wat speciaals. Mijn eigen ervaring kan ik meenemen: het heeft mij gemaakt tot wie ik ben. En ik geniet van het leven.

Duidelijkheid helpt tegen onzekerheid

Mijn dochter heeft een relatie en wil graag kinderen. Maar geen kinderen met NF, dus hoe kun je dat voorkomen? Er is bij mij een onderzoek gedaan –met chromosomen en genen- en onze twee kinderen hebben beide dezelfde afwijking. Nu zij dat weten kunnen zij m.b.v. reageerbuisbevruchting voorkomen dat hun kinderen het ook krijgen. Dat onderzoek en de kennis daarover vinden wij belangrijk, je kunt gericht iets doen voor de kinderen. Het was een lang proces en we hebben dat met elkaar in het gezin besproken. Soms moesten we doordrammen bij de artsen want die stonden er niet zo achter. We hebben doorgevraagd en doorgevraagd en we kwamen op Nijmegen uit. Ons advies: zet door bij onderzoeken naar de erfelijkheid, het duurt wel lang maar dan heb je ook meer duidelijkheid. Het is goed dat de kinderen meekomen naar de bijeenkomsten van de NFVN, dan kunnen ze zich voorbereiden op mogelijkheden, op het maken van keuzen. Vroeg beginnen met erover praten en laat je kinderen het blad lezen van de vereniging.

Ik heb gezegd dat ik neurofibromatose heb en mijn eerlijkheid werd gewaardeerd

Ik heb weinig hinder van mijn NF. Op mijn vorige baan had ik veel stress en daarom heb ik gekozen voor mijzelf en mijn baan opgezegd. Wel is dat goed geregeld met de vorige werkgever. Sinds een week heb ik een nieuwe baan als secretaresse. Tijdens het sollicitatiegesprek heb ik gezegd dat ik neurofibromatose heb, maar dat ik daar geen hinder van ondervind. Ik ben niet vaker ziek dan anderen, de laatste keer dat ik me ziek heb gemeld was in 2014.

Eén keer in de twee jaar ga ik op controle en ik kan niet voorspellen hoe het gaat lopen, maar tot nu toe gaat het goed. Waarschijnlijk werd mijn eerlijkheid gewaardeerd, want ik ben aangenomen. Het voelt voor mezelf goed, dat ze op de hoogte zijn. Ik heb maar 6 dagen werkloos thuis gezeten! Wel heb ik last van ondraaglijke jeuk, het hele jaar door. Het wordt rood en ik krijg blaasjes. Ik slik daar medicijnen, Levocetirizine (een anti-allergiemedicijn) voor. Dan is het te verdragen.

Wij willen graag kinderen, maar we willen voorkomen dat onze kinderen neurofibromatose krijgen. We zijn daarom afgelopen week naar het UMC Maastricht geweest om meer informatie te krijgen

over PGD. (Dat is een afkorting voor pre implantatie genetische diagnostiek. Een methode waarmee de geboorte van kinderen met een ernstige genetische aandoening voorkomen kan worden). Na dit oriënterende gesprek volgt een uitgebreide controle. Als ik groen licht krijg, kunnen we starten.

Mijn ervaring met het PGD (Pre-implantatie genetische diagnostiek) traject Deel 1

Ik ben Susan, 33 jaar en heb NF1. Tijdens een van de lotgenoten bijeenkomsten is aan mij gevraagd om mijn ervaring met het PGD (preïmplantatie genetische diagnostiek) traject op te schrijven. Hierbij mijn ervaringen.

De eerste stappen

Wij hebben bij mijn huisarts aangegeven dat wij een kinderwens hebben, maar dat ik dat niet op de natuurlijke manier wil proberen, omdat ik NF1 heb. Hij schreef een verwijs kaart voor Maastricht en ons eerste gesprek (oktober 2015) daar was met een genetica. Zij legde uit hoe DNA werkt en er werd bij ons bloed geprikt. Zij gaf meteen aan dat wij het niet geheim konden houden, want de ouders (ook die van mijn man) en mijn broertje moesten ook bloedprikken. Dit was nodig voor de genetica om een beter beeld te krijgen waar de NF zat.

Het tweede gesprek was met een arts die het traject zou begeleiden. Zij heeft uitgelegd wat we kunnen verwachten van heel het traject. Je wordt dan met je neus op de feiten gedrukt, want de kans is niet zo groot dat je ook daadwerkelijk een kindje krijgt. Je hebt immers te maken met een erfelijke aandoening. Zij vertelde dat het veel energie kon vergen omdat we regelmatig naar Maastricht moesten. Ik wil niemand ontmoedigen, maar het is wel iets wat je moet realiseren. Verder gaf ze aan dat als je met de hormonen start, je ook stemmingswisselingen kunt krijgen of eerder moe bent, of misselijk wordt.

Vervolgens werden er een aantal afspraken gemaakt voor testen. Ik kreeg een onderzoek bij de neuroloog, oncoloog, gynaecoloog, gynaecoloog gespecialiseerd in NF, dermatoloog, en twee onderzoeken bij de cardioloog. De onderzoeken op zich zijn niet zo spannend, maar ja.. het kost wel tijd. Daarnaast moest ik nog een tweede keer bloedprikken. En heel wat formulieren en vragenlijsten invullen en terugsturen.

Dan is het spannend, want al die specialisten moeten groen licht geven aan de arts die het traject begeleid. Er gingen een paar maanden voorbij. Toen kwam het verlossende telefoontje: iedereen had groen licht gegeven!

Nu gaat het echt gebeuren

Er werd opnieuw een afspraak ingepland, want nu ging het dan echt gebeuren. We kregen een heleboel voorgevulde spuitjes mee naar huis. Zodra ik mijn menstruatie weer zou hebben, moest ik bellen en gingen zij plannen. De pil slikken, een datum waarop je met de pil moet stoppen, een datum wanneer je met de spuit (hormonen) moet beginnen. En een datum wanneer je weer terug moet naar Maastricht voor een eerste echo. De hele koelkast lag vol met spuitjes en in het keukenkastje stond een naaldencontainer.

Het zetten van de hormoonspuiten vond ik een ramp: ik kreeg het zelf niet voor elkaar; ik blokkeerde gewoon. De eerste keer ben ik daarom naar de huisarts gegaan. Voor mij startte alles in december, net voor de feestdagen. En omdat het mij nog steeds niet lukte om zelf de spuit toe te dienen, had ik de thuiszorg geregeld. Maar die hormoonspuiten moeten op een bepaalde tijd gezet worden. Je eerste spuit bepaalt wanneer je de rest zet. Hier mag niet te veel tijd tussen zitten. Dat alleen al maakte het voor mij spannend, want ja, de thuiszorg kan niet precies zeggen hoe laat ze er zijn. Wat bleek:.... ze kwamen niet! Toen heeft mijn man de eerste spuit gezet. En hij is het vanaf die tijd blijven doen.

Op de afgesproken dag reden we naar Maastricht. Dat is een kwestie van goed plannen, want ja, er staat regelmatig file richting Maastricht. Onderweg moesten we de spuit zetten, dus we moesten de tijd goed in de gaten houden en op tijd op een parkeerplaats stoppen.

De eerste spuiten waren om ervoor te zorgen dat er *meerdere* eicellen gingen groeien. Bij mij groeiden het allemaal goed. Ik moest doorgaan met deze spuiten en er kwam een tweede bij. Hierbij moest ik zelf de eenheid instellen en elke keer een nieuwe naald erop zetten. Deze tweede spuit zorgde ervoor dat de eicellen gingen *groeien*. Mijn buik zag blauw van al die spuiten en ik kreeg harde plakkaten. Maar je hebt er allemaal voor over. Toen we de tweede spuit erbij kregen moesten we om de dag naar het ziekenhuis voor een echo. Voor ons betekende dit heel wat kilometers op en neer rijden: 125 km enkele reis. En ja, zo'n echo duurt maar 10 minuten. Ik ben 4x op een neer gereden en toen hoorden we dat de gekweekte eitjes groot genoeg waren. Eén keer had ik bij de echo een arts waarmee het niet zo goed klikte. Bij mijn volgende afspraak heb ik aangegeven dat ik het prettiger vond als ik een andere arts kreeg en gelukkig heb ik die arts niet meer gehad.

Ik kreeg weer een nieuwe spuit mee en de datum en tijdstip waarop ik die moest zetten. Het was best spannend want deze laatste spuit bestond uit twee capsules die we moesten breken en mengen. Maar dan wel zonder dat er glas bij het medicijn komt!

Ze hebben mij echt super goed begeleid, als ik vragen had kon ik bellen en werden mijn vragen beantwoord door diegene die ik aan de lijn had of ik werd teruggebeld door een arts. Ook waren ze allemaal super aardig.

Poging een

De punctie dag breekt aan: ze gaan de follikels (zo heet het wat je gekweekt hebt officieel) eruit halen. Ik werd geroepen, ging een kamertje in en kreeg een bandje om. Mijn man kreeg een bekertje mee, want ja, hij moest ook een bijdrage leveren. Nadat de gegevens gecontroleerd waren, kreeg ik een operatie hemd aan en een behoorlijk gemene spuit in mijn bil. Dan breekt het moment aan en werd ik de kamer binnen geroepen. Mijn man ging mee ter ondersteuning. Als je bang bent voor naalden dan is dit een heel spannend moment want nu halen ze door middel van een ongeveer 30 cm lange naald de follikels eruit. Ik vond het niet zo vervelend, het voelde een beetje alsof iemand je aantikt met zijn vinger. Pijn deed het niet. Het is nu officieel poging 1, of er nu wel of geen embryo's (laat staan geschikte embryo's) uit komen. Vanaf nu moest ik 3 x per dag medicijnen inbrengen tot aan de test dag.

Daarna kon ik terug naar de grote zaal om even bij te komen. Ik werd heel slaperig van die spuit en mijn man heeft best wel een tijdje naast me gezeten voordat we naar huis konden. De terugreis sliep ik ook veel en toen we thuis kwamen ben ik naar bed gegaan. De punctie wordt in de ochtend gepland en ik was de hele dag en de dag erna ook nog heel erg moe en het was behoorlijk gevoelig.

Dan is het afwachten. Je wordt gebeld of de bevruchting goed gegaan is en wij hoorden dat er 4 embryo's waren. Dat was al een flinke afvalrace, want we hadden zo'n 19 follikels. Helaas waren die niet allemaal gevuld met een eiblaasje waardoor er geen bevruchting plaats kon vinden. Maar goed, het waren er 4. Wij kozen ervoor om na 3 dagen de terugplaatsing te plannen en niet na 5 dagen.

De terugplaatsing

De dag van de terugplaatsing. Je moet een uur voor de afspraak naar het toilet om je blaas te legen en dan in 15 minuten 1 liter water drinken. Ik kan je zeggen, dat is best veel in korte tijd! Vervolgens moet je het drie kwartier vol zien te houden om niet naar het toilet te gaan. Dat is voor mij een hele opgave. En ik hield het inderdaad niet vol. Ik heb aan de balie gevraagd of ik echt niet naar het toilet

mocht, want ik hield het niet meer.. Gelukkig mocht ik naar het toilet, maar ik moest wel weer wat drinken. De blaas moest vol zijn zodat de baarmoeder een beetje kantelt. In de wachtkamer hoorden we pas of er überhaupt een geschikte embryo bij zat. Van de 4 embryo's was er maar 1 geschikt. Dit was wel even een tegenvaller, maar gelukkig waren we niet voor niets naar Maastricht gekomen.

Het terugplaatsen zelf is zo gepiept. Er komt iemand vanuit het lab, die de gegevens controleert. Er wordt een echoapparaat op je buik gezet en het slangetje waar de embryo in zit wordt ingebracht. Je ziet op het scherm een wit streepje. Yes, vanaf nu ben je zwanger. Nu breken er een aantal spannende weken aan. Want na 14 dagen mag je de zwangerschapstest doen.

Ik kreeg vóór de test al mijn menstruatie en ik heb daarover gebeld, maar ik moest toch voor de zekerheid een test doen. Op de afgesproken dag heb ik de test gedaan, maar ik was inderdaad niet zwanger. Helaas!

Ik heb gedurende dit eerste traject nergens last van gehad, behalve dat mijn buik blauw zag van al die hormoon spuiten. Ik vond die spuiten zelf niet echt vervelend, maar bij de spuit waarbij je zelf de eenheden moet instellen merkte ik wat meer van de hormonen die in mijn lichaam kwamen.

De tweede poging

Mijn lichaam moest weer herstellen, dus na een volledige periode en een menstruatie verder kon ik bellen om een nieuwe afspraak in te plannen. Het tweede traject hebben we nog datzelfde jaar gedaan; een paar maanden na het eerste traject.

Daar gingen we weer: hetzelfde traject, maar toch weer wat anders.

Want, deze keer zijn we maar 3x naar Maastricht gereden vanaf het moment dat we om de dag moesten, want de hormoonspuiten werden thuisgebracht.

En deze keer was de punctie niet prettig! Een van mijn eierstokken speelde verstoppertje en zat achter mijn blaas. De assistente moest daarom op mijn buik duwen, maar dat was helaas nog niet voldoende. Er werd ook nog een gynaecoloog bijgehaald, diezelfde als die mijn eerste punctie had uitgevoerd. Nu waren er 4 handen aan het duwen. Dit keer voelde de punctie alsof iemand een klein velletje pakt en dit rond draait.

We hadden deze keer 7 embryo's. Bijna het dubbele van de vorige keer, dus dat gaf ons goede hoop. Ook dit keer was het aantal flink minder dan het aantal follikels. En ook dit keer was het erg spannend!

Weer hoorden we in de wachtkamer dat er tenminste 1 embryo geschikt was voor terugplaatsen. Ook nu weer hield mijn blaas het niet vol en heb ik gebruik moeten maken van de wc, dan maar weer wat drinken. In de behandelkamer hoorden we dat er helaas maar 1 embryo geschikt was, dat was wel even moeilijk voor me. Drie waren niet verder gegroeid waardoor ze er geen biopt van konden nemen. Dat moeten ze doen om te kunnen testen of de embryo het NF gen in het DNA heeft. Drie embryo's hadden inderdaad het NF gen.

De terugplaatsing was weer zo gepiept en we moesten weer 14 dagen afwachten. Maar deze keer kwam mijn menstruatie nog eerder dan de eerste keer. Ook nu moest ik weer de 14 dagen afwachten en de test doen. De uitslag was geen verassing: wederom niet zwanger.

Poging drie

We hadden besloten dat we het derde traject in januari 2018 wilden laten plaatsvinden. Dat hield in dat we rond de feestdagen in 2017 moesten beginnen met de hormonen. Deze derde keer had ik vanaf dag 1 super veel last van de hormonen, ik had het warm, dan weer koud, elke dag misselijk en moe. Ik dacht: dit is een goed teken! Zou het dan deze keer wel lukken?!

Ook nu weer zijn we 3x naar Maastricht geweest en toen was de tijd rijp. De punctie vond vrijdag plaats. Ik had aangegeven bij het inplannen van de punctie dat ik heel graag de gynaecoloog wilde die mijn andere twee puncties ook had uitgevoerd. Hij stond die dag niet ingeroosterd voor de puncties, maar moest wel werken. De assistente kon niets beloven, maar ging het wel vragen. Ik liep de behandelkamer binnen en jawel, ik had de gynaecoloog waar ik om gevraagd had! Ik was als tweede aan de beurt en had gezien dat de dame voor mij een andere gynaecoloog had, hij was dus speciaal op mijn verzoek gekomen!

Helaas was het dit keer een hel. Ik heb een hoge pijngrens maar ik lag te rillen van de pijn. Ik werd zo misselijk dat ik het gevoel had over te moeten geven. Mijn man zat er machteloos bij; hij zag dat ik heel veel pijn had, maar kon niets doen. De gynaecoloog bleef rustig en zei dat het niet erg was. Toen de punctie klaar was, kon ik niet zonder hulp van de stoel af, zo veel pijn had ik. Terug lopen naar de uitslaapzaal (amper 10 meter) lukte ook niet, er werd een rolstoel gehaald. Ik bleef me beroerd voelen en eenmaal terug op de zaal kwam alle pijn/ellende eruit. Gelukkig heb ik wel de wc gehaald, met ondersteuning van mijn man.

Beroerd: een goed voorteken?

Ze hadden dit keer 9 embryo's. Dat was goed nieuws!

Nu weer afwachten hoeveel er geschikt zijn. De dag van de terugplaatsing breekt aan. Zoals ook bij de eerste twee keer, hoorden we in de wachtruimte dat er minimaal 1 embryo geschikt was.

Toen we in de behandelkamer kwamen, geloofden we onze oren niet, we hadden er dit keer niet 1, maar we hadden 3 embryo's. Wow! Ze plaatsten er 1 terug en 2 zijn ingevroren. Dan weer 14 dagen wachten.

Tijdens de eerste twee terugplaatsingen heb ik weinig gevoeld, heb me niet beroerd of moe gevoeld. Maar nu, na deze terugplaatsing voelde ik me vanaf dag 1 beroerd, moe en smaakte een aantal dingen anders. Ik hoopte zo dat dit een goed voorteken zou zijn.

En dan is het de dag van de test. Ik kijk op de test en ik zie een + ik gil naar mijn man IK BEN ZWANGER. De uitslag moest je doorbellen en ik kon bijna niet wachten om te bellen, maar ja om 6 uur 's ochtends is er nog niemand.

Mijn collega's op mijn werk wisten allemaal van mijn traject en de dag waarop ik de test moest doen. Toen ik binnenkwam straalde ik helemaal dus feliciteerden ze me. Dit was zo'n fijn gevoel. 's Avonds hebben we het tegen onze ouders en broer/zus verteld. 's Middags heb ik het ziekenhuis gebeld en er is een afspraak gemaakt voor de 7 weken echo. Deze zou plaatsvinden op woensdag 28 februari.

Helaas was de zwangerschap van kort duur. Op zondag 25 februari heb ik een miskraam gehad. Ik was 7 weken zwanger. Mijn wereld stortte heel even in. Ik was er kapot van. Op maandag heb ik het ziekenhuis gebeld, zij gaven aan dat ik woensdag toch moest komen voor de echo. Heel misschien was het een tussentijdse bloeding, maar daar ging ik niet meer van uit. Tijdens deze echo is bevestigd dat het een miskraam was en dat alles weg is.

Nu liggen er nog 2 embryo's in de vriezer, maar we hebben bewust gekozen voor rust, even rust. Volgend jaar in maart willen we weer gaan voor een terugplaatsing. Fingers crossed dat het dan wel lukt!

Mijn ervaring met het PGD traject deel 2

Ik ben Susan, 34 jaar en heb NF1. Al eerder heb ik uitgebreid mijn ervaringen met het PGD (preïmplantatie genetische diagnostiek) traject beschreven. Over wat er allemaal komt kijken bij de voorbereiding en hoe het daarna verlopen is. Hoe het is om 3 keer een poging te doen om de geschikte embryo terug te plaatsen. Hoe zwaar het is om mee te maken dat het niet lukt. Vooral

omdat ik bij de 3e poging wel even zwanger was, maar er na 7 weken toch een miskraam volgde. Zie Mijn ervaring met het PGD (Pre-implantatie genetische diagnostiek) traject deel 1.

Na die laatste ervaring in februari 2018 hebben we er bewust voor gekozen om even te wachten voordat we een terugplaatsing wilden van één van de twee ingevroren embryo's (cryo's) . Vanaf maart dit jaar (2019) wilden we er helemaal voor gaan. Dus ik heb dat in november/december laten weten en vervolgens ben ik weer gestart met de medicijnen. De medicijnen kreeg ik thuis. Begin april was de terugplaatsing gepland. De eerste embryo werd uit de vriezer gehaald en het proces voor de terugplaatsing werd in gang gezet. Helaas groeide deze embryo niet, waardoor deze niet geschikt was. We hoorden dit slechte nieuws op maandag en de terugplaatsing zou de volgende dag zijn. Onze wereld stortte even helemaal in.

Het was daardoor super spannend want de afspraak voor de terugplaatsing was immers al gemaakt. En de medicijnen om mijn lichaam voor te bereiden was ik al aan het slikken.

Op de afgesproken dag zijn we naar Maastricht gereden, ook al wisten we nog niet of de tweede (de laatste!) cryo wel goed was voor de terugplaatsing. Aangekomen in Maastricht kregen we gelukkig goed nieuws. De terugplaatsing kon plaatsvinden! Twee spannende weken braken aan. We moesten wachten tot de test gedaan kon worden...

Eindelijk was het zo ver! Het was een + !! oftewel zwanger!! Wat was ik blij. De weken die volgden waren weer heel spannend aangezien het de vorige keer bij 7 weken mis ging. Maar eindelijk was de dag dat we naar Maastricht mochten voor een echo. Alles was goed en inmiddels was ik 8 weken zwanger! Wat is het bijzonder om zo'n klein wezentje op de echo te zien!

We zijn al weer heel wat weken verder, want nu (15 augustus) ben ik 22 weken zwanger. In december verwachten we ons meisje. Het heeft ons heel veel energie gekost, maar we zijn nu zo gelukkig.

Alles gaat nu goed met mij. De eerste 17 weken ben ik goed misselijk geweest (de hele dag door) maar ja... nu ben ik net als iedere "gewone" zwangere vrouw. Ik kan misselijk zijn of niet, ik kan last krijgen van allerlei andere kwaaltjes of niet.. we wachten het maar af. Maar we zijn vooral aan het genieten.

We gaan nog 1 keer terug naar Maastricht. Dat zal in december/januari zijn als onze kleine meid geboren is. Zodat zijzelf het geboortekaartje kan afgeven.

We hebben echt een topteam getroffen in Maastricht!!

De geboorte van onze prachtige dochter: Indy! Deel 3

Bij 34 weken ben ik met verlof gegaan. Dit kwam mede omdat ik behoorlijk last begon te krijgen van diverse zwangerschapskwaaltjes.

Op 12 december, ik was toen 39 weken zwanger, werd ik om 07.00 uur in het ziekenhuis verwacht. Ik zou worden ingeleid. Nadat ze twee keer een pilletje hadden ingebracht, kwamen ze om 18.00 uur voor de derde keer controleren. Ze zagen toen dat mijn lichaam gereageerd had op de medicijnen en dat "het" begonnen was. Ik heb nog samen met mijn man kunnen eten, maar kort daarna is de bevalling begonnen.

Ik had continue rug weeën, wat het behoorlijk heftig maakte. Daarnaast had ik geen moment rust, want er zat nauwelijks tijd tussen de weeën. Ze noemen dat ook wel weeën storm. Maar ondanks de pijn heb ik geen ruggenprik of enig andere pijnstilling gebruikt. Wél heb ik de duimen van mijn man paars geknepen.

Om 20:30 uur hebben ze mijn vliezen gebroken en om 01:44 uur op vrijdag 13 december is onze prachtige dochter, Indy, geboren. Het is zo cliché, maar ook zo waar: zodra ze op mijn borst lag was ik alles vergeten. De zware uurtjes van de bevalling, maar ook de zware laatste weken van de zwangerschap.

Na een nachtje ter controle in het ziekenhuis te hebben gelegen, mochten we naar huis. Het echte genieten kon nu gaan beginnen.